Kuidas keegi loom sööb.

Täiskasvanud inimesed söövad meil harilikult lusika ja kahvliga; hiinlased tarvitavad selleks kahte puust pulgakest; väikesed lapsed ja metsinimesed toimetavad seda tähtsat talitust oma kümne sõrmega. Kuidas söövad aga loomad ja mil kombel muretsevad nad endile toitu?

Mõned loomad on nii kavalad ja asetavad oma pojad otse toidu sisse elama: nii pidustab ussike vahet pidamata magusa õuna ehk ploomi sees, nagu pidustas muinasjutus see inimene, kes ootamata suure pudrumäe leidis. — Enam jagu loomi aga peab palju vaeva nägema, et omale midagi söögipoolist muretseda; pealegi on paljudel loomadel väga raske ja vaevarikas toitu suhu pista. Iseäranis vilets on see neil loomadel, kellel selle jaoks iseäralisi liikmeid ei ole. Kui kala kogemata millegi küljest liiga suure tüki ära hammustab, siis peab ta selle, maksku mis maksab, alla neelama, kui ta ka selle juures ära lämbuks: tükki suust välja sülitada ta ei saa. Ka võime mõnikord metsast lõhkiläinud nastiku leida, sest ta oli liiga suure hiire alla neelanud. Hall kalakurg peab usinasti õppima, et kinnipüütud kala nii osavasti nokaga üles õhku visata, et seda peast saaks kinni haarata; vastasel korral jääks kala teravate uimedega linnule kurku kinni ja ta ei saaks seda alla neelata.

Suurtel loomadel on harilikult neli jalga: kaks esimest ja kaks tagumist. Lindudel on esimesed jalad muutunud tiibadeks, ainult tagumised on jäänud